N:o 5.

Ank. till Riksd. kansli den 20 mars 1890, kl. 3 e. m.

Betänkande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition, n:o 23, med förslag till förnyad förordning angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden.

Uti nådig proposition, n:o 23, har Kongl. Maj:t, med öfverlemnande af förslag till förnyad förordning angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden, föreslagit Riksdagen att för sin del godkänna samma förslag.

Nu gällande lagstiftning i denna fråga är att söka i kongl. förordningen den 29 maj 1874, sådan den lyder efter de ändringar, som uti densammas 3, 4, 8, 9, 14, 16 och 18 paragrafer vidtagits genom kongl. förordningen den 1 juli 1887. I bilagan till detta betänkande återfinnas såväl denna mellanrikslag som Kongl. Maj:ts ifrågavarande förslag, för jemförelsens underlättande uppstälda med jemnlöpande text.

De grundsatser, kongl. förordningen den 29 maj 1874 ursprungligen innehöll beträffande den hufvudsakliga samfärdseln emellan de båda rikena, voro i korthet följande:

alla svenska eller norska naturalster och tillverkningar skulle vid införsel från det ena riket till det andra vara fria från tullafgifter, med undantag af vissa uppräknade artiklar, för hvilka full tull skulle erläggas;

alla utländska varor skulle erlägga full tull;

vissa qvantiteter tullpligtiga varor fingo vid resa öfver gränsen tullfritt medföras.

Emellertid visade det sig, att denna lag medförde ganska väsentliga olägenheter, isynnerhet genom den vidsträckta omfattning af begreppet inhemsk tillverkning, lagen medgaf. Härigenom kunde nemligen en i sjelfva verket utländsk vara, genom att underkastas en obetydlig bearbetning i det ena landet, beredas tullfri införsel i det andra. I händelse den utländska varan i båda länderna vore tullfri eller belagd med lika höga tullar, medförde detta visserligen ingen olägenhet, men i motsatt fall bereddes det land, som egde den lägre tullsatsen, en med lagen ej afsedd vinst på tulldifferensen. Vidare anmärktes mot lagen, att rätten att vid resa öfver gränsen tullfritt medföra vissa qvantiteter tullpligtiga varor missbrukades, samt att lagens stadganden om produktionsbevis icke vore betryggande.

Det missnöje, dessa förhållanden framkallade, föranledde år 1886 en Riksdagens skrifvelse till Kongl. Maj:t, deruti Riksdagen anhöll om mellanrikslagens revision. Med anledning häraf inleddes underhandlingar med norska regeringen, hvilka underhandlingar hade till följd, att Kongl. Maj:t redan vid 1887 års riksdag afgaf proposition om förändrad lydelse af åtskilliga paragrafer i 1874 års förordning. Detta förslag, som af Riksdagen oförändradt antogs, blef sedermera lag genom kongl. förordningen den 1 juli 1887.

Genom denna lag sökte man förebygga vinst på tulldifferensen dels genom att med afseende på artikeln kläder, hvilken artikel särskildt varit föremål för en uppdrifven spekulation i förevarande hänseende, införa s. k. skilnadstull, dels ock genom att uppräkna vissa mindre omfattande bearbetningar, hvilka ej skulle ega förmåga naturalisera en eljest utländsk vara. Vidare stadgades genom denna förordning, att tullfrihet vid resa öfver gränsen för vissa partier tullpligtiga varor icke skulle gälla varor, som i handelsafsigt infördes, hvarjemte angående produktionsbevis åtskilliga nya bestämmelser infördes. Lagens uppsägningstid, som förut varit ett år, förlängdes genom 1887 års förordning till två.

Emellertid blef det ganska snart uppenbart, att dessa förändringar i mellanrikslagen, ehuru i viss mån fördelaktiga, likväl icke varit tillfyllestgörande. Möjligheten till vinst på olikheten i de båda ländernas tullsatser hade derigenom icke blifvit förebyggd i den omfattning, som varit önskvärd, och denna brist i lagen blef af särskild betydelse, då genom 1888 års Riksdags beslut tull i Sverige dels pålades flera förut tullfria artiklar, dels förhöjdes å andra. Äfven de nya be-

stämmelserna om rätten att vid resa öfver gränsen medföra vissa mindre partier tullpligtiga varor samt om produktionsbevisens affattning visade sig icke mägtiga att förebygga missbruk.

Hufvudsakligen af dessa anledningar anhöll 1888 års Riksdag i underdånig skrifvelse, att Kongl. Maj:t med anledning af de beslut, Riksdagen fattat om ändringar i tulltaxan, täcktes, så fort ske kunde, inleda underhandlingar med norska regeringen om sådana bestämmelser i den så kallade mellanrikslagen, hvilka af Riksdagens omförmälda beslut med nödvändighet påkallades. På grund af denna skrifvelse uppdrog Kongl. Maj:t åt den nämnda år tillsatta tullkomité att afgifva förslag till de ändringar i mellanrikslagen, som kunde finnas erforderliga. Sedan tullkomitén fullgjort detta uppdrag, samt kongl. kommerskollegium och kongl. generaltullstyrelsen i frågan afgifvit yttrande, förordnade Kongl. Maj:t, såsom framgår af bilagorna till den kongl. propositionen, att förhandlingar emellan de båda länderna skulle företagas, i anledning hvaraf för hvartdera riket utsågos tre ombud. Mellan dessa ombud hafva sedermera förhandlingar pågått under slutet af nästlidet år.

Det förslag, Kongl. Maj:t nu framlagt, öfverensstämmer i hufvudsak med hvad tullkomitén hemstält, och har utskottet i allmänhet funnit de föreslagna lagförändringarne fördelaktiga. Äfven om förslaget icke är af den omfattning, att en i enlighet dermed beslutad lag skulle antagas kunna, oberoende af de förändringar de särskilda ländernas tulltaxor under framtiden kunna komma att undergå, på ett tillfyllestgörande sätt för någon längre tidsperiod ordna mellanrikslagstiftningen, synes förslaget väl egnadt att afhjelpa de missförhållanden och brister i den nu gällande lagstiftningen, som hittils varit de mest i ögonen fallande. Så kan enligt den föreslagna nya lagen, på några få mindre väsentliga undantag när, ett af Sverige beslutadt utförselförbud eller en viss vara åsatt exporttull göras gällande jemväl beträffande den landväga samfärdseln med Norge, hvilket enligt nuvarande mellanrikslag icke är möjligt.

Förbud mot införsel af norsk vara landvägen, som nu endast kan föreskrifvas af karantänshänsyn får enligt det föreliggande förslaget stadgas, utom af sanitära grunder, jemväl i det fall, att dylik varas frambringande eller tillverkning i Sverige icke är medgifven. Likaså kan en vara, hvars tillverkning i Sverige är underkastad särskild offentlig kontroll, vid införsel från Norge göras till föremål för motsvarande kontrollåtgärder.

Möjligheten till vinst på olikheten i de båda ländernas tullsatser

är i väsentlig mån förebyggd dels genom tillämpning af den genom 1887 års förordning i afseende å kläder införda skilnadstullen jemväl på väfnader af linne, hampa eller jutegarn samt vissa jern och stålvaror, dels ock genom ett mera uttömmande angifvande af de obetydligare bearbetningar, hvilka icke skola ega förmågan att naturalisera en i öfrigt utländsk vara.

För att förebygga, det stadgandet om rätt för resande att tullfritt medföra vissa partier tullpligtiga varor skall kunna missbrukas i handelsafsigt, hafva storleken af dessa partier väsentligen minskats, vissa artiklar borttagits och andra tillagts, hvarjemte åtskilliga kontrollåtgärder föreskrifvits.

Slutligen innehåller förslaget åtskilliga skärpta bestämmelser angående formen för produktionsbevis.

Öfriga föreslagna ändringar äro dels af mindre betydenhet, dels blotta redaktionsförändringar.

En bestämmelse i det föreliggande förslaget, som emellertid synes utskottet mindre lämplig är stadgandet i 3 § om jern- och skålskrot. Under punkten »i) Jern- och Stålvaror» återfinnes nemligen i denna paragraf en så lydande bestämmelse:

»Vid tillämpning af stadgandet i denna punkt skall jern- och stålskrot, fallet i ettdera riket efter derstädes förbrukadt utländskt fabrikat, anses såsom i detta rike framstäldt.»

Angående tillkomsten af detta stadgande, som icke fans intaget i tullkomiténs förslag, anför herr statsrådet och chefen för kongl. finansdepartementet i det yttrande till statsrådsprotokollet den 21 nästlidne februari, som återfinnes bland bilagorna till den kongl. propositionen följande:

»Vid förhandlingarne angående den föreslagna skilnadstullen å vissa slag af jern- och stålvaror har till besvarande förekommit spörsmålet, huru i fråga om tillämpning af sådan tull borde förhållas, i händelse råämnet till en vara af hithörande slag utgjordes af jern- eller stål*skrot.* Till en början bör erinras, att frågan härom visserligen för närvarande saknar praktisk betydelse, enär sådant skrot nu i Sverige åtnjuter tullfrihet, men att 1888 års Riksdag beslöt åsättande af tull å nämnda artikel samt att skälet, hvarför den ifrågavarande tullbeskattningen ej ännu kommit till genomförande, allenast varit det, att skrot i tulltaxan är sammanfördt i en rubrik med tackjern, för hvars jemväl af nämnda års Riksdag beslutade tullbeskattning gällande handelstraktat med Spanien ansetts lägga hinder i vägen. Vid sådant förhållande har frågans lösning redan nu ansetts af omständigheterna påkallad. I princip är frågan lätt besvarad derhän, att, då skrotet vore

fallet efter utländskt fabrikat, skilnadstull skulle förekomma, men eljest icke. Då emellertid i det alldeles öfvervägande antalet fall ej en gång tillverkaren torde kunna med säkerhet uppgifva, huruvida det af honom vid tillverkningen använda skrot leder sitt ursprung från svenskt eller norskt fabrikat, skulle frågans lösning i nu antydd rigtning medföra, att så godt som allt skrot komme att betraktas som utländskt råämne. Finge deremot allt skrot, som fallit inom landet, betraktas såsom inhemskt råämne, skulle sådant kunna föranleda det missbruk, att utländska förslitna maskiner eller dylikt i större skala infördes för att tjena som råämne åt jernindustrien och derigenom bereda tullfrihet åt den tillverkade varan. Man har derför ansett sig böra gå en medelväg och funnit en sådan i den uti författningsförslaget föreslagna bestämmelsen, att skrot efter utländska fabrikat skall anses såsom inhemskt råämne endast under den förutsättning, att fabrikatet blifvit inom landet förbrukadt.»

Ifrågavarande stadgandes affattning skänker enligt utskottets förmenande icke tillräcklig trygghet mot missbruk. Svårigheten för en tillverkare att veta, om det skrot han, oftast genom mellanhänder, inköper är inhemskt eller fallet från utländskt fabrikat, som icke blifvit inom riket förbrukadt, måste innebära en frestelse för den mindre samvetsgranne fabrikanten att i detta hänseende uppgifva hvad för honom är fördelaktigast, nemligen att skrotet är af inhemskt ursprung. Jemväl synes uttrycket »i ettdera riket förbrukadt utländskt fabrikat» icke utesluta möjligheten af att t. ex. utländska, till större delen förslitna fabrikat införas i ettdera landet i afsigt att, sedan de någon kortare tid der brukats, såsom inom landet förbrukade användas till frambringande af varor, som sedermera på grund af råämnets i formelt afseende inhemska ursprung skulle få tullfritt införas i det andra landet.

På grund af dessa skäl och då särskildt de svenska spikfabrikerna kunna komma att lida ett ganska väsentligt afbräck genom en bestämmelse af ifrågavarande art, anser utskottet, att denna bestämmelse bör ur lagen utgå.

I sitt betänkande hade tullkomitén hemstält, att mellanrikslagens 18 § måtte så ändras, att uppsägningsningstiden inskränktes till *ett* år i likhet med hvad förhållandet varit före 1887. I detta afseende innebär emellertid Kongl. Maj:ts förslag icke någon ändring i 1887 års förordning. Herr statsrådet och chefen för finansdepartementet, som i sitt yttrande till statsrådsprotokollet den 21 nästlidne februari sjelf uttalar sig till förmån för den ettåriga uppsägningstiden, meddelar dock, att man från norsk sida ej velat ingå på en ändring af ifrågavarande så nyligen öfverenskomna bestämmelse. Om än utskottet

delar åsigten om lämpligheten af den kortare uppsägningstiden, isynnerhet som samma uppsägningstid är föreskrifven i de flesta andra af våra med främmande magter ingångna handels- och sjöfartsfördrag, har dock utskottet vid ofvanberörda förhållande icke velat påyrka någon ändring i den föreslagna tvåårigа uppsägningstiden.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt hemställer utskottet,

att Riksdagen ville för sin del godkänna Kongl. Maj:ts ifrågavarande förslag, dock med den ändring att ur 3 § punkten i) utgå orden: "vid tillämpning af stadgandet i denna punkt skall jern- och stålskrot, fallet i ettdera riket efter derstädes förbrukadt utländskt fabrikat, anses såsom i detta rike framstäldt".

Stockholm den 20 mars 1890.

På utskottets vägnar:

ER. GUST. BOSTRÖM.

Reservationer:

af herrar *E. G. Boström*, *J. Bengtsson*, *Cederschiöld*, *Eliasson* och *Styffe*, hvilka anse Kongl. Maj:ts proposition böra oförändrad bifallas;

af herr *F. G. Janson* i Carlshed, med hvilken herrar *Sandwall* och *P. J. Andersson* i Torsbo instämt:

"Jag anser att 3 § punkten h) borde haft följande lydelse: "Väfnader helt eller delvis tillverkade af linne-, bomulls-, ylle-, hampeller jutegarn" o. s. v. Då nemligen skilnaden emellan de båda rikenas tullsatser å såväl bomull som ylle är ganska stor, synes man ej hafva bort utesluta dessa artiklar";

af herrar *J. P. Nilsson* i Käggla, *E. W. Carlson*, *A. E. Peterson* och *Sandwall:*

"Mot utskottets förslag att bestämma uppsägningstiden till *två* år hafva vi anmält vår reservation på hufvudsakligen följande skäl:

Då denna så kallade mellanrikslag afser att reglementera handels- och sjöfartsförhållandena mellan Sverige—Norge genom att, så vidt möjligt är, tillse det rättvisa och likställighet mellan brödrafolken skipas, så böra, ifall detta lyckats, båda parterna vara lika mycket intresserade af uppsägningstidens längd. Skulle det föreliggande lagförslaget i praktiken icke visa sig innehålla dessa ömsesidiga fördelar, utan berättigade anmärkningar från norsk eller svensk sida komma att framställas, så böra väl de deruti visade olägenheterna så fort som ske kan genom ändring i lagen söka afhjelpas. Skulle dessa ändringar icke kunna genom underhandling ernås, utan en uppsägning blifva nödvändig, så måste väl missnöjet hos den, som anser sina rättigheter icke vara nog tillgodosedda, blifva större i den mån uppsägningstiden är längre, vare sig att klagomålen äro från norsk eller svensk sida.

Med anledning häraf hemställa vi:

— — — — — — — — — — — — — — —

att orden "två år" utbytas mot orden "ett år"."

Friherre *Barnekow* och herr *Swartling* hafva anhållit att få antecknadt, det de icke deltagit i frågans behandling inom utskottet, den förre på grund af ledighet från riksdagsgöromålen och den senare till följd af sjukdom.

Bilaga.

Kongl. förordningen den 29 maj 1874 med de ändringar, som deruti vidtagits genom kongl. förordningen den 1 juli 1887.

Kongl. Maj:ts förslag.

Art. I.

Om handelsgemenskapen landvägen mellan de förenade rikena.

§ 1.

Från det ena af de förenade rikena kunna, såvidt gällande karantänsföreskrifter ej deremot lägga hinder i vägen, till det andra landvägen såväl ut- som införas alla svenska eller norska naturalster eller tillverkningar samt sådana utländska varor, som i allmänhet äro till införsel tillåtna i det rike, dit de föras.

§ 1.

Alla naturalster och tillverkningar, ehvad de äro inhemska eller utländska, kunna från det ena af de förenade rikena till det andra landvägen såväl ut- som införas, så vidt icke gällande karantänsföreskrifter deremot lägga hinder i vägen eller eljest, efter hvad nedan i denna § sägs, hinder deremot möter.

Är i det ena riket eller inom viss del deraf utförsel af vara i allmänhet förbjuden, må sådant förbud göras gällande jemväl beträffande utförsel landvägen till det andra riket, dock icke i fråga om jern och stål af alla slag och icke heller i fråga om skogsprodukter i annat fall, än då förbudet mot utförsel af sådana produkter har till ändamål skogarnes bevarande eller förkofran.

Landvägen från ena riket till det andra må icke införas vara, hvars frambringande eller tillverkning i det senare riket icke är medgifven, och icke heller utländsk vara, som i det senare riket i allmänhet är till införsel förbjuden. Förbud mot införsel af vara landvägen från ena riket till det andra må ock kunna stadgas, om sådant i det senare riket anses erforderligt af sanitära grunder eller till förebyggande af sjukdomar på naturprodukter, som utgöra föremål för landets afvel. Får i det ena riket vara frambringas eller tillverkas endast af viss beskaffenhet eller är varas tillverkning derstädes underkastad särskild offentlig kontroll, må införsel af sådan vara från det andra riket ega rum endast så vidt varan uppfyller de i det förra riket för densamma stadgade betingelses och kan vid införseln underkastas sådan undersökning, som anser nödig för att kontrollera, att så är förhållandet.

§ 2.

För varor, som ifrån ena till andra riket landvägen utföras, skall hvarken utförselstull eller transitoafgift ega rum. För varor, tillverkade i det af rikena, från hvilket utförseln sker, må ej heller exportpremier beviljas; äfvensom återbetalning af erlagd tillverkningsafgift för dessa varor eller af tull för de utländska råämnen, som vid deras tillverkning hafva blifvit

§ 2.

Vara, hvars utförsel landvägen från ena riket till det andra enligt § 1 kan förbjudas, må ock kunna vid sådan utförsel beläggas med tullafgift till det belopp, densamma vid utförsel i allmänhet är underkastad. Deremot må för varor, som från ena till andra riket landvägen utföras, transitafgift icke ega rum.

För varor, tillverkade i det af rikena, från hvilket utförseln sker,

använda, icke medgifves, med mindre varorna vid införsel i det andra riket draga hel tull.

§ 3.

Svenska eller norska naturalster eller tillverkningar skola vid införsel landvägen från det ena riket till det andra vara fria från tullafgifter, med undantag af:

a) Socker och sockertillverkningar, derunder inbegripet sirup,

b) Tobak och tobakstillverkningar,

c) Bränvin och sprit, alla slag, samt dermed beredda drycker,

d) Malt och malttillverkningar,

e) Brändt eller malet kaffe och

f) Spelkort,

för hvilka varor, så vidt de uti det rike, dit de införas, i allmänhet äro tullpligtiga, full tullafgift skall erläggas, utom i de fall, som i nästa paragraf sägs, samt

g) Kläder, hvilkas öfvertyg är väfdt, stickadt, knutet eller på strumpstol tillverkadt i annat land än Sverige eller Norge. För sådana varor skall, när tullafgiften för öfvertyget är högre i det land, dit införseln sker, än i det andra landet, utom i de fall, som i nästföljande paragraf omnämnas, erläggas en å klädernas hela vigt beräknad tullafgift,

må ej heller exportpremier beviljas, äfvensom återbetalning af erlagd tillverkningsafgift för dessa varor eller af tull för de utländska råämnen, som vid deras tillverkning hafva blifvit använda, icke medgifves, med mindre varorna vid införsel i det andra riket draga hel tull.

§ 3.

Svenska eller norska naturalster eller tillverkningar skola vid införsel landvägen från det ena riket till det andra vara fria från tullafgifter, med undantag af:

a) Socker, sirup och karameller (sockertillverkningar, hufvudsakligen bestående af brändt eller kokadt socker),

b) Tobak och tobakstillverkningar,

c) Bränvin och sprit, alla slag, samt dermed beredda drycker och luktvatten,

d) Malt och malttillverkningar,

e) Brändt eller malet kaffe och kaffesurrogat,

f) Spelkort,

för hvilka varor, såvidt de uti det rike, dit de införas, i allmänhet äro tullpligtiga, full tullafgift skall erläggas;

g) Kläder, hvilkas öfvertyg är väfdt, stickadt, knutet eller på strumpstol tillverkadt i annat land än Sverige eller Norge. För sådana varor skall, när tullafgiften för öfvertyget är högre i det land, dit införseln sker, än i det andra

motsvarande skilnaden emellan de i de båda länderna för öfvertyget gällande tullsatser.

Är en vara tillverkad i Sverige eller Norge af materialier, antingen producerade i ettdera riket eller i begge rikena tullfria, anses sådan vara utgöra inhemsk tillverkning, ehvad större eller mindre arbete å densamma blifvit nedlagdt.

Är varan åter tillverkad, helt eller delvis, af utländska, i någotdera riket tullpligtiga ämnen, och kan det derå nedlagda arbetet hänföras till hvad med husflit, handtverk eller fabriksverksamhet allmänneligen förstås, då må ock sådan vara räknas till svensk eller norsk tillverkning, utom i de fall att bearbetningen endast består i:

1:o. Förmalning, krossning eller blandning,

2:o. Rensning (rectificering) af lysoljor,

3:o. Fållning, kantning, förseende med linning, knappar, fransar eller spetsar och dylikt,

4:o. Målning, lackering, bronsering eller annan öfverstrykning, samt

5:o. Tvinning, blekning, färgning, tryckning eller appretering af garn och manufakturvaror.

landet, erläggas en å klädernas hela vigt beräknad tullafgift, motsvarande skilnaden emellan de i de båda länderna för öfvertyget gällande tullsatser,

h) Väfnader, helt eller delvis tillverkade af linne-, hamp- eller jutegarn, spunnet i annat land än Sverige eller Norge. För sådana väfnader, skall när tullafgiften för detta garn är högre i det land, dit införseln sker, än i det andra landet, erläggas en å väfnadens vigt beräknad tullafgift, motsvarande skilnaden mellan de i de båda länderna för garnet gällande tullsatser. Ingår i väfnaden mer än ett slag af sådant garn, beräknas tullafgiften efter det slag, för hvilket skilnaden mellan tullsatserna i begge länderna är störst. Tullafgiften må dock ej i något fall beräknas högre än den i det land, dit införseln sker, för väfnaden i allmänhet gällande,

i) Jern- och stålvaror af följande slag: valsade eller smidda stänger och plåtar samt spik, söm, tråd, kedjor och kettingar, helt eller delvis tillverkade af i annat land än Sverige eller Norge framställdt råämne eller halffabrikat. För sådana varor skall, när tullafgiften å nämnda råämne eller halffabrikat är högre i det land, dit införseln sker, än i det andra landet, erläggas en å varans vigt beräknad tullafgift, motsvarande skilnaden emellan de i de båda länderna för råämnet eller halffabrikatet gällande tullsatser. Tullafgiften må dock ej i något fall beräknas högre än

den i det land, dit införseln sker, för varan i allmänhet gällande. Vid tillämpning af stadgandet i denna punkt skall jern- och stålskrot, fallet i ettdera riket efter derstädes förbrukadt utländskt fabrikat, anses såsom i detta rike framställdt.

I de fall, som i nästa § sägs, må förenämnda varor, utom spelkort, tullfritt föras från det ena riket till det andra.

Är en vara tillverkad i Sverige eller Norge af materialier, antingen producerade i ettdera riket eller i begge rikena tullfria, anses sådan vara utgöra inhemsk tillverkning, ehvad större eller mindre arbete å densamma blifvit nedlagdt.

Är varan åter tillverkad, helt eller delvis, af utländska, i någotdera riket tullpligtiga ämnen, och kan det derå nedlagda arbetet hänföras till hvad med husflit, handtverk eller fabriksverksamhet allmänneligen förstås, då må ock sådan vara räknas till svensk eller norsk tillverkning, utom i de fall att bearbetningen endast består i:

1:o Förmalning, krossning, blandning, bakning, torkning, sigtning,

2:o Rensning (rectificering) af lysoljor,

3:o Fållning, kantning, hopsyning, förseende med linning, knappar, fransar eller spetsar och dylikt,

4:o Målning, lackering, bronsering eller anbringande af annan ytbetäckning,

5:o Tvinning, sammanslagning,

blekning, färgning, tryckning eller appretering af garn, snören och manufakturvaror,

6:o Sammansättning af delar medelst limning, spikning, nitning, skrufning, lödning och dylikt,

7:o Formning och pressning af hatt- och mössämnen, putsning, polering; eller

andra i förhållande till den färdiga varan mindre väsentliga bearbetningar, hvilka begge rikenas tullmyndigheter finna böra med här förut uppräknade bearbetningar vara likstälda.

§ 4.

Vid resa öfver gränsen från ena till andra riket vare det, med undantag för spelkort, hvilka äro underkastade såväl stämpelafgift som tull, medgifvet att af utländska till införsel tillåtna samt svenska eller norska tull underkastade alster eller tillverkningar tullfritt medföra följande mindre partier, nemligen:

Band, alla slag, tillsammans 60 meter,

Bränvin och sprit, alla slag, tillsammans 4 liter,

Garn, alla slag, tillsammans 10 kilogram,

Kaffe 10 kilogram,

Malt 70 liter,

Risgryn 10 kilogram,

Salt 4 hektoliter,

Socker 20 kilogram,

Tobak 5 kilogram,

§ 4.

Vid resa öfver gränsen från ena till andra riket vare det, med undantag för spelkort, hvilka äro underkastade såväl stämpelafgift som tull, medgifvet att af till införsel tillåtna, tull underkastade naturalster eller tillverkningar tullfritt medföra följande mindre partier, nemligen:

Bränvin och sprit samt dermed beredda drycker äfvensom vin, alla slag, tillsammans 4 liter,

Bröd 20 kilogram,

Garn, alla slag, tillsammans 5 kilogram,

Kaffe och kaffesurrogat tillsammans 5 kilogram,

Malt, 40 kilogram,

Risgryn 5 kilogram,

Salt 4 hektoliter,

Socker 8 kilogram,

Tråd, alla slag, tillsammans 5 kilogram,

Vin, alla slag, 20 liter,

Väfnader, alla slag, tillsammans 20 meter,

Öl 40 liter;

Alla andra varor till ett sammanräknadt värde af 80 kronor; dock må värdet af hvarje särskild varuartikel icke öfverstiga 40 kronor.

Tullfrihet, hvarom i denna paragraf säges, gäller icke för sådana varor, som resande för egen eller annans räkning medför, då dessa i handelsafsigt införas.

Spanmål, utom malt, omalen 150 kilogram, malen 100 kilogram,

Tobak 1 kilogram,

Väfnader, alla slag, tillsammans 15 meter, dock icke utöfver ett sammanlagdt värde af 40 kronor,

Öl 10 liter,

Andra varor till ett sammanräknadt värde af 30 kronor.

Tullfrihet, hvarom i denna § sägs, gäller icke för varor, som i handelsafsigt införas vare sig för att i vanlig ordning försäljas eller för att utlemnas såsom ersättning för verkställdt arbete, ej heller för varor, som af handlande eller för handlandes räkning införas, såvidt de äro af de slag, med hvilka han idkar handel.

Resande vare, om vederbörande tulltjensteman eller tullbetjent sådant fordrar, skyldig att, jemte uppgift om yrke och hemvist, afgifva skriftlig försäkran, att de varor, han medför, icke införas i handelsafsigt, på sätt ofvan förmäles. Införas varorna icke för resandes egen räkning, skall försäkran afgifvas af den, för hvilkens räkning de införas. Underlåter någon aflemna dylik försäkran, skola varorna i vanlig ordning tullbehandlas.

§ 5.

I fråga om införselstull för utländska varor, som i större partier eller på annat sätt än i föregående § sägs från ena till andra riket införas, gälle i hvartdera af dessa

§ 5.

I fråga om införselstull för utländska varor, som i större partier eller på annat sätt, än i föregående § sägs, från ena till andra riket införas, gälle i hvartdera af dessa

hvad angående dylika varors införsel i allmänhet är stadgadt.

§ 6.

Varor, som öfver Svinesund eller Idefjorden öster om Svinesund föras i färja, pråm eller båt under två kommerslästers drägtighet eller om vintern öfver isen från det ena riket till det andra, skola, med hänsigt till tullväsendet, anses såsom voro de landvägen införda, såvida de icke antingen sjövägen transporterats till den strand af nämnda färjställe eller fjord, hvarifrån öfverföringen till andra rikets strand sedan skett, eller ock blifvit till denna senare öfverförda för att derifrån omedelbart sändas sjövägen vidare.

§ 7.

Den, som vill från ena till andra riket landvägen införa varor af de slag och till den myckenhet, att de äro tull underkastade, skall det åligga att hos tullkammaren eller vederbörande tulltjensteman eller tullbetjent å afsändningsorten förse sig med behörig varuförpassning, hvilken under transporten skall godset åtfölja.

Förpassningen skall vara ställd till ort, hvarest tullkammare finnes och förtullning får ega rum.

Sådana tullpligtiga inländska varor, som omnämnas i § 3, äfvensom förtullade utländska varor må dock äfven kunna förpassas till eller ifrån allmän marknad nära gränsen.

hvad angående dylika varors införsel i allmänhet är eller varder stadgadt.

§ 6.

Varor, som öfver Svinesund eller Idefjorden öster om Svinesund föras i färja, pråm eller båt under fyra tons drägtighet eller om vintern öfver isen från ena riket till det andra, skola, med hänsigt till tullväsendet, anses såsom vore de landvägen införda, såvida de icke antingen sjövägen transporterats till den strand af nämnda färjställe eller fjord, hvarifrån öfverföringen till andra rikets strand sedan skett, eller ock blifvit till denna senare öfverförda för att derifrån omedelbart sändas sjövägen vidare.

§ 7.

Den, som vill från ena till andra riket landvägen införa varor af de slag och till den myckenhet, att de äro tull underkastade, skall det åligga att hos tullkammaren eller vederbörande tulltjensteman eller tullbetjent å afsändningsorten förse sig med behörig varuförpassning, hvilken under transporten skall godset åtfölja.

Förpassningen skall vara ställd till ort, hvarest förtullning får ega rum.

§ 8.

Hvad afsändaren för erhållande af förpassning har att iakttaga stadgas i §§ 4, 6 och 7 i nådiga förordningen af den 12 juli 1860 angående varuförseln landvägen mellan de förenade rikena, hvilka stadganden äfvensom allt hvad såväl nämnda lagrum som §§ 8, 9, 10, 11 och 12 i nyss åberopade författning i öfrigt innehålla angående förpassningens innehåll, varornas undersökning och tullbehandling, tullkontrollen samt afsändarens ansvar, om varorna ej inom föreskrifven tid till förpassningsorten framkomma, m. m. fortfarande skola lända till efterrättelse, med iakttagande af de ändringar i eller tillägg till desamma, som, särskildt i fråga om varuförsändelser på jernväg rikena emellan, äro eller framdeles kunna blifva meddelade.

Då utländska ofördtullade varor skola landvägen försändas till det ena riket från transitupplag i det andra, må dock, äfven om transporten sker annorledes än på jernväg, den i ofvannämnda förordning den 12 juli 1860 föreskrifna undersökning på afsändningsorten af varornas beskaffenhet och myckenhet eftergifvas, derest varorna äro så inpackade, att tullmyndigheten på stället finner sådan plombering och försegling kunna å dem anbringas, att derigenom full säkerhet vinnes, att de icke utan plomberingens eller förseglingens skadande kunna förändras eller mot andra varor utbytas. Derest icke inom den i § 12 af nyssnämnda författning stadgade tid af tre månader från den å varorna utfärdade förpassningens datum der föreskrifvet bevis, att en på sådant sätt afsänd och förpassad vara framkommit till bestämmelseorten med orubbade sigill eller plomber, aflemnas till tullkammaren på afgångsorten, skola, i fall den afsända varans beskaffenhet och myckenhet kunna tillförlitligen ådagaläggas, de i berörda § bestämda tullafgifter och böter hos förpassningstagaren eller hans löftesman uttagas och i föreskrifven ordning vederbörande tullkassor tillställas, hvaremot, derest tillförlitlig upplysning om varans beskaffenhet och myckenhet icke kan åstadkommas, tullkammaren i afsändningsorten har att hos förpassningstagaren eller hans löftesman uttaga böter till belopp af tio kronor för hvarje kilogram utaf det icke behörigen framkomna varukollyts bruttovigt. Af detta bötesbelopp tillfaller den ena hälften tullkassan på afsändningsorten och den andra hälften tullkassan på bestämmelseorten.

§ 9.

Svenska och norska manufaktur- och fabriksvaror skola, då de i större partier eller på annat sätt, än i § 4 sägs, från ena till andra riket landvägen införas, för tillgodonjutande af de uti § 3 i afseende på införseln dem medgifna förmåner, vara åtföljda af vederbörande tullkammarföreståndares eller annan offentlig tjenstemans bevis, att varorna äro af svensk eller norsk tillverkning.

För erhållande af sådant bevis om en varas svenska eller norska afvel eller tillverkning skall varuafsändaren till den myndighet, hos hvilken beviset begäres, aflemna en på heder och tro afgifven skriftlig försäkran, att varan blifvit å uppgifvet ställe inom landet tillverkad, med uppgift tillika, huruvida varan är tillverkad af enbart inhemskt svenskt eller norskt ämne eller om jemväl utländskt ämne deri ingår och om beskaffenheten af den bearbetning, varan på detta ställe har undergått. I händelse afsändaren sjelf tillverkat varan, skall denna försäkran afgifvas af honom, men eljest af tillverkaren eller, der det visas, att hinder möter att erhålla dennes försäkran, af två trovärdige män, hvilka om varans tillkomst ega tillförlitlig kännedom, vederbörande myndighet i allt fall obetaget att, om anledning dertill förekommer, fordra jemväl annan bevisning om varans inhemska ursprung samt att kräfva vittnens intyg om egenhän-

§ 9.

Svenska och norska naturalster och tillverkningar skola, då de i större partier eller på annat sätt, än i § 4 sägs, från ena till andra riket landvägen införas, för tillgodonjutande af de uti § 3 i afseende på införseln dem medgifna förmåner vara åtföljda af vederbörande tullkammarföreståndares eller annan offentlig tjenstemans bevis, att varorna äro af svensk eller norsk afvel eller tillverkning.

För erhållande af sådant bevis skall, då detsamma afser naturalster, varuafsändaren till den myndighet, hos hvilken beviset begäres, aflemna en under edlig förpligtelse afgifven skriftlig försäkran, att varan blifvit inom landet frambragt.

Afser beviset åter andra varor, skall varuafsändaren till nämnda myndighet aflemna en under edlig förpligtelse afgifven skriftlig försäkran, att varan blifvit å uppgifvet ställe inom landet tillverkad, med uppgift tillika, huruvida varan är tillverkad af enbart inhemskt svenskt eller norskt ämne eller om jemväl utländskt ämne deri ingår och om beskaffenheten af den bearbetning, varan på detta ställe undergått. Denna försäkran skall afgifvas af tillverkaren eller, der det visas, att hinder derför möter, af annan person, som om varans tillverkning eger noggrann kännedom, och skall till rigtigheten bestyrkas af två trovärdige män.

diga namnteckningen af den eller de personer, som afgifvit försäkringen.

Vederbörande myndighets bevis, hvilket bestämdt skall vitsorda, att varan är af inhemsk afvel eller tillverkning, skall tecknas å ofvanomförmälda försäkran. Afser beviset *kläder*, skall detsamma derjemte innehålla upplysning om, huruvida öfvertyget är inhemskt eller utländskt fabrikat.

Ehvad dylik försäkran rörer naturalster eller andra varor, är vederbörande myndighet pligtig att, om anledning dertill förekommer, fordra jemväl annan bevisning om varans inhemska ursprung samt att kräfva vittnens intyg om egenhändiga namnteckningen af den eller de personer, som afgifvit eller bestyrkt försäkran.

Vederbörande myndighets bevis, hvilket bestämdt skall vitsorda, att varan är af inhemsk afvel eller tillverkning, skall tecknas å ofvan omförmälda försäkran. Afser beviset sådana varor, som i § 3 litt. g), h) och i) nämnas, skall detsamma derjemte innehålla så fullständig upplysning om det utländska materialets beskaffenhet, att med ledning deraf tullafgiften kan beräknas.

Bevis, hvarom i denna § sägs, må dock ej fordras för varor, som af gränsbefolkningen vid resa öfver gränsen medföras och hvilka vederbörande tulltjensteman finner uppenbarligen vara alster af ortens skogs- och landthushållning eller hemslöjd, och icke heller för flyttsaker, gamla och brukade, när dessas sammanlagda värde icke öfverstiger 200 kronor.

§ 10.

Finnes någon öfver gränsen införa tillåtna varor af de slag och den myckenhet, att införselstull derför bör erläggas, men varorna icke af behörig förpassning äro åtföljda, ansvare såsom för tullförsnillning.

Införas landvägen från det ena riket till det andra varor, hvilka äro till införsel förbjudna, eller finnas vid undersökning å bestämmelse-

orten flera eller färre eller andra slags varor, än som i medförd förpassning äro upptagna, eller äro varorna eller emballagerna icke försedda med de i förpassningen omförmälda stämplar, sigill eller plomber, ansvare den, som dermed beträdes, på sätt derom i allmänhet stadgas i det rikes tullförfattningar, dit införseln skett.

§ 11.

Tullstyrelserna i Sverige och Norge skola, till närmare kontroll å in- och utförseln af varor landvägen från ena till andra riket, hvar tredje månad tillsända hvarandra förteckningar å de varutransporter, som med förpassningar landvägen från ena till andra riket under de tre sistförflutna månaderna ankommit eller afgått; äfvensom de inbördes skola lemna hvarandra underrättelser om de föreskrifter, som i afseende å berörda kontroll tid efter annan kunna utfärdas.

Art. II.

Om svenska och norska fartygs ömsesidiga rättigheter samt handelsgemenskapen sjöledes mellan de förenade rikena.

§ 12.

Alla i det ena riket inhemska fartyg och båtar, öppna eller däckade och af hvad slag och drägtighet som helst, skola, ehvad de der äro byggda eller naturaliserade, äfven i det andra behandlas såsom inhemska och åtnjuta alla dermed förenade rättigheter samt må således, utan afseende om de ankomma eller afgå från eller till in- eller utländsk ort eller om de äro barlastade eller lastade med in- eller utländska varor, icke åläggas andra eller högre afgifter till kronan, städer eller särskilda inrättningar, än af inhemska fartyg och båtar skola utgöras.

Det ena rikets fartyg och båtar må ock inom det andra rikets område idka fraktfart med samma rätt och under enahanda vilkor, som för inhemska fartyg och båtar äro bestämda.

För tillgodonjutande af dessa och öfriga för varuskeppningen medgifna ömsesidiga förmåner skola fartygen vara försedda med sådana handlingar, som till bestyrkande af deras nationalitet äro i hvartdera riket föreskrifna.

§ 13.

Varor, som med norska fartyg in- eller utföras, skola, utan afseende på den ort, hvarifrån de ankomma eller till hvilken de afgå, i Sverige icke vara underkastade andra eller högre afgifter vare sig till kronan, städer eller särskilda inrättningar, än om de med svenska fartyg in- eller utföras.

Ett lika förhållande skall i Norge, i afseende å varors in- och utförsel med svenska fartyg, ega rum.

§ 14.

Svenska eller norska naturalster och andra varor, hvilka efter ordalydelsen i § 3 äro att anse såsom svenska eller norska tillverkningar, skola, när de införas från det ena till det andra riket i ettdera rikets fartyg, utan att fartyget under resan i främmande hamn lossat eller lastat, vara tullfria eller tullpligtiga enligt hvad i ofvannämnda § är bestämdt, utan afseende på partiets storlek, endast med undantag af spanmål, malen eller omalen, för hvilken vara, der den i allmänhet är tullpligtig, skall erläggas half tull.

Fartyg, som i främmande hamn endast aflemnat eller mottagit passagerare med deras resegods (handelsresandes medförda varor och varuprof häri dock icke inbegripna), anses icke hafva lossat eller lastat derstädes.

I öfrigt kommer, beträffande såväl rättigheten till varors ut- eller införsel sjöledes från ena till andra riket som beräkning af tullafgifterna dervid, att i hvartdera riket till efterrättelse gälla hvad der angående varors ut- eller införsel samt förtullning i allmänhet är eller varder stadgadt.

§ 15.

Hvad § 2 innehåller i fråga om exportpremie samt återbekommande af tull eller tillverkningsafgift för varor, som, tillverkade i det ena af rikena, derifrån till det andra utföras, skall ega tillämpning äfven då utförseln sker sjöledes.

§ 16.

För tillgodonjutande af den tullfrihet eller lindring i tullafgifter, som enligt § 14 blifvit svenska

§ 16.

För tillgodonjutande af den tullfrihet eller lindring i tullafgifter, som enligt § 14 blifvit svenska och

och norska alster och tillverkningar medgifna, skall det åligga den, som desamma från ena eller andra riket utskeppar, att förse sig med tullkammarens i afsändningsorten bevis, att varorna äro af inhemsk afvel eller tillverkning.

Om sättet för bevisets utfärdande gäller hvad i § 9 finnes stadgadt.

norska alster och tillverkningar medgifna, skall det åligga den, som desamma från ena till andra riket utskeppar, att förse sig med sådant bevis, att varorna äro af inhemsk afvel eller tillverkning, som i § 9 finnes stadgadt för införsel landvägen.

§ 17.

I likhet med hvad i § 11 rörande kontroll å varutransporter landvägen är stadgadt skola tullstyrelserna i Sverige och Norge hvar tredje månad tillsända hvarandra förteckningar å de fartyg och laddningar, som under de tre sistförflutna månaderna från ena till andra riket ankommit eller afgått, samt i öfrigt, till kontroll å varors in- och utförsel sjöledes mellan båda rikena, iakttaga hvad i nämnda § är föreskrifvet.

§ 18.

Denna förordning skall träda i kraft denna dag, då ock motsvarande föreskrifter blifva för Norge gällande. Den fortfar att gälla till dess för båda rikena annorlunda förordnas eller två år förflutit, sedan någotdera riket om ändring eller upphäfvande af densamma för sin del fattat af det andra rikets samtycke oberoende beslut.

§ 18.

Denna förordning skall träda i kraft den 1 instundande juli, då ock motsvarande föreskrifter blifva för Norge gällande. Den fortfar att gälla, till dess för båda rikena annorlunda förordnas eller två år förflutit, sedan någotdera riket om ändring eller upphäfvande af densamma för sin del fattat af det andra rikets samtycke oberoende beslut.

Då denna förordning träder i kraft, skall nådiga förordningen den 29 maj 1874 angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden med deri genom nådiga förordningen den 1 juli 1887 vidtagna ändringar upphöra att vara gällande.